

[Camrø]

dan kommission skal nedsættes og arbejde efter den fremgangsmåde, som netop er beskrevet i den nordiske miljøbeskyttelseskonvention.

Jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilslutning til de bestræbelser, som er i gang fra miljøministerens side, og jeg kan på min gruppes vegne fuldt ud støtte den redegørelse for situationen omkring Barsebäckværket, som miljøministeren gav folketinget i marts måned.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Inden jeg kommer nærmere ind på den redegørelse om Barsebäckværket, som ministeren har givet folketinget, og som vi behandler i dag, vil jeg gerne fremsætte nogle mere principielle bemærkninger om kernekraften.

Den første er, at det konservative folkeparti har fuldstændig forståelse for de mange, også her i København, der spørger, om en fredelig udnyttelse af kernekraften i stor stil nu alligevel ikke på lang sigt kan få nogle genetiske, økologiske og sociale følger, som vi ikke ønsker. Jeg tror ikke, der er nogen risiko på disse områder, men videnskabernes historie er jo også historien om fejltagelser og fejlskøn, og tvivlen, som den er kommet til udtryk i vore åbne, demokratiske samfund, har gjort nytte på den måde, at den gennem årene har fået os til at beskæftige os meget mere med sikkerhedsproblemerne, end vi ellers ville have følt os foranlediget til. På den lange sigt har tvivlen sikkert gjort sit til, at vi alt i alt kan være mere trygge ved kernekraften, end vi kunne for f. eks. 20 år siden. Den for nogle irriterende og irrationelle og i hvert fald forsinkende tvivl kan således vise sig at have været frugtbar.

Den anden bemærkning er, at man i denne verden kan ønske, men sjældent få, absolut sikkerhed. Om næsten alt, hvad vi foretager os som mennesker og som samfund og også som partier, gælder, at det er forbundet med risiko, og opgaven bliver da gennem eksperimenter, forsøg og kontrol at reducere risikoen til et punkt, hvor den forekommer os acceptabel. Vi mener, at risikoen i forbindelse med atomkraftværker længe har været og i stigende grad bliver acceptabel, og at alle undersøgelser understøtter denne opfattelse. Jeg tror egentlig også, at mange mod-

standere af atomkraft for så vidt deler den, men at de af politiske grunde, fordi de ønsker et samfund baseret på mindre energiforbrug end det, vi måske foretrækker, afviser og fortsat vil afvise kernekraften.

Min tredje bemærkning – og her nærmer jeg mig Barsebäck – er, at man ikke kan vurdere risici endimensionalt. Lad os nu sige, at de mest pessimistiske, de mest absurd pessimistiske opfattelser var rigtige: jeg tror ikke, de er det, men lad os nu sætte, at de var det. Man måtte da stadig spørge, hvordan den blot kortsigtede risiko, som er forbundet med elektricitetsproduktion i kulfyrede kraftværker, forholder sig til den risiko, der er forbundet med elektricitetsproduktionen i Barsebäck, men derom hører vi jo meget lidt, selv om spørgsmålet naturligvis er ganske afgørende. Det er vel en af vore skuffelser i forbindelse med miljøministerens redegørelse, at der ikke er foretaget en afvejning af forholdet mellem risikoen ved Barsebäck og risikoen ved kulfyrede værker. Det er vigtigt for naturen, fordi vi lever af naturen, det er vigtigt for menneskene, hvem kullene antagelig påfører mere baggrundsstråling, end Barsebäck nogen sinde kommer til, og det er vigtigt for kloden, hvis yderste luftlag gerne skulle bevares intakt.

Hvad angår selve redegørelsen lider den af nogle mangler, der gør den uegnet som grundlag for debatten i dag, og jeg forstår egentlig ikke, at vi får denne debat i dag. Lektor Uffe Korsbech har ret, når han den 15. april 1982 i Jyllands-Posten påpeger, at redegørelsen og dermed debatten skulle have været udsat de 12–18 måneder, som det varer, før de amerikanske reaktormyndigheder eller for den sags skyld svenskerne eller vi selv var kommet til klarhed over de nye data om, hvor alvorlige havarier overhovedet kan blive. Forholdet er nemlig det, at hverken folketinget eller den dansk-svenske kommission kan komme videre uden disse data, og det vil jeg da gerne bede ministeren bekræfte, da det er væsentligt for os.

Jeg må i den forbindelse videre sige, at vi må vide noget mere om, hvad der skal forstås ved det værst tænkelige uheld, som ministeren uden definition og ret ukritisk bruger i sin beretning, for begrebet »det værst tænkelige uheld« må dog ændre indhold i takt med, at der, som ministeren også anfører i